

A7-0431/2012

19.12.2012

***

ZALECENIE

w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy przejściowej ustanawiającej ramy Umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Afryki Wschodniej i Południowej, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony (11699/2012 – C7-0193/2012 – 2008/0251(NLE))

Komisja Handlu Międzynarodowego

Sprawozdawca: Daniel Caspary

Objaśnienie używanych znaków

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza (pierwsze czytanie)
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza (drugie czytanie)
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza (trzecie czytanie)

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu).

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	5
UZASADNIENIE	6
OPINIA KOMISJI ROZWOJU	11
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	14

PROJEKT REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy przejściowej ustanawiającej ramy Umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Afryki Wschodniej i Południowej, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony
(11699/2012 – C7-0193/2012 – 2008/0251(NLE))

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (11699/2012),
  - uwzględniając Umowę przejściową ustanawiającą ramy Umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Afryki Wschodniej i Południowej z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony¹,
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 207 ust. 4, art. 209 ust. 2 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0193/2012),
  - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0431/2012),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Madagaskaru, Mauritiusu, Seszeli i Zimbabwe.

---

¹ Dz.U. L 111 z 24.4.2012, s. 3.

UZASADNIENIE

W 2000 r. państwa AKP i UE postanowiły podpisać nowe umowy handlowe zgodne z zasadami Światowej Organizacji Handlu (WTO), mające zastąpić stosowany dotychczas jednostronny system preferencji handlowych przyznanych przez UE towarom przywożonym z krajów AKP.

Zgodnie z umową z Kotonu fundamentami tego podejścia są: integracja państw AKP z gospodarką światową, propagowanie ich trwałego rozwoju oraz tworzenie sprawniejszych rynków regionalnych działających na przewidywalnych i stabilnych zasadach. Podstawą tych nowych umów mają być działania UE na rzecz rozwoju, zmierzające do wzmocnienia zdolności instytucjonalnych i produkcyjnych AKP i wspierania niezbędnych procesów dostosowawczych.

Negocjacje dotyczące nowych umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) rozpoczęto w 2002 r. z zamiarem ich zawarcia do dnia 31 grudnia 2007 r., mając na uwadze, że w dniu 1 stycznia 2008 r. miał wygasnąć system preferencji handlowych z Kotonu oraz odstępstwo ustanowione przez WTO, dotyczące istniejących porozumień handlowych pomiędzy AKP a UE. Ponieważ celem EPA jest budowanie i wzmocnianie procesów integracji regionalnej w państwach AKP, negocjacje prowadzono na szczeblu regionalnym z sześcioma zgłoszonymi organizacjami regionalnymi ds. EPA. W sierpniu 2007 r. siódmą grupę negocjacyjną utworzyła Wspólnota Wschodnioafrykańska.

CARIFORUM jest dotychczas jedyną organizacją regionalną, która podpisała kompleksową EPA.

Jako że w 2007 r. stało się jasne, iż zawarcie kompleksowych EPA ze wszystkimi regionami nie będzie prawdopodobne, zawarto szereg umów przejściowych (IEPA), aby zminimalizować – z myślą o partnerach z państw AKP – wszelkie ewentualne zakłócenia handlu wynikające z wygaśnięcia systemu handlu z Kotonu, a jednocześnie utrzymać postępy na drodze ku kompleksowym EPA na szczeblu regionalnym. W czasie gdy umowa przejściowa przechodziła procedurę zatwierdzania na szczeblu krajowym, odnośne kraje uzyskały bezcłowy i bezkontyngentowy dostęp do UE w dziedzinie handlu towarowego dzięki rozporządzeniu dotyczącemu dostępu do rynków (rozporządzenie Rady 1528/2007) z dnia 1 stycznia 2008 r.

Do dnia 14 maja 2012 r. stosowane były tymczasowo: EPA z państwami karaibskimi i przejściowa EPA z Papuą-Nową Gwineą. W dniu 14 maja dołączyły do nich Madagaskar, Mauritius, Seszele i Zimbabwe.

Afryka Wschodnia i Południowa (ESA)

Afryka Wschodnia i Południowa stanowi zróżnicowaną grupę EPA, obejmującą wyspy Oceanu Indyjskiego (Komory, Madagaskar, Mauritius i Seszele), kraje Rogu Afryki (Dżibuti, Etiopię, Erytreę i Sudan) oraz niektóre kraje południowoafrykańskie (Malawi, Zambię i Zimbabwe). Na początku procesu negocjacji nad EPA pierwotna grupa państw Afryki Wschodniej i Południowej obejmowała także państwa Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej (EAC) – Burundi, Kenię, Rwanę, Tanzanię i Ugandę. W 2007 r. uzgodniły one jednak oddzielną przejściową EPA opartą na nowo utworzonej unii celnej EAC.

W grupie państw Afryki Wschodniej i Południowej negocjujących EPA na jedenaście państw osiem to kraje najsłabiej rozwinięte. W 2010 r. całkowity import do UE z krajów całej grupy ESA osiągnął ok. 2,88 mld euro, czyli 0,2% całego importu do UE, i obejmował głównie przetworzonego tuńczyka, kawę, cukier trzcinowy, odzież, tytoń, cięte kwiaty i żelazostopy. Przywóz z państw Afryki Wschodniej i Południowej, które zainicjowały przejściową EPA, stanowił ok. 70% przywozu z regionu ESA do UE. Wywóz z UE do ESA, obejmujący głównie maszyny, pojazdy, produkty farmaceutyczne i chemikalia, osiągnął w tym samym roku ok. 3,99 mld euro. Pod względem handlu konkurencja między krajami UE a AKP jest ograniczona.

IEPA między UE a grupą państw Afryki Wschodniej i Południowej negocjujących EPA

Pod koniec 2007 r. sześć państw regionu ESA (Komory, Madagaskar, Mauritius, Seszele, Zambia i Zimbabwe) zawarło przejściową umowę ustanawiającą ramy Umowy o partnerstwie gospodarczym z UE. Porozumienie to stanowi krok na drodze ku pełnej EPA i jest otwarte dla innych krajów, które chciałyby przyłączyć się na późniejszym etapie. Przejściowa EPA została podpisana przez cztery kraje (Madagaskar, Mauritius, Seszele i Zimbabwe) w sierpniu 2009 r. i jest tymczasowo stosowana od dnia 14 maja 2012 r.

Art. 62 ust. 5 umowy przejściowej stanowi, że umowa jest stosowana tymczasowo 10 dni po otrzymaniu ostatniego z powiadomień o tymczasowym stosowaniu od Wspólnoty Europejskiej lub o ratyfikacji lub tymczasowym stosowaniu od wszystkich państw ESA będących sygnatariuszami. Tymczasowe stosowanie umożliwia stosowanie umowy przed ratyfikacją przez wszystkie zaangażowane strony. Mając na uwadze, że jest to umowa mieszana, obejmująca także wszystkie państwa członkowskie UE, zyskuje się cenny czas. Ponadto tymczasowe stosowanie nie narusza kompetencji Parlamentu. Parlament jest też należycie i terminowo informowany o tymczasowym stosowaniu, zgodnie z porozumieniami międzyinstytucjonalnymi osiągniętymi po wejściu w życie Traktatu z Lizbony. Przedmiotową umowę zawarto już w 2008 r., gdy Traktat z Lizbony nie miał jeszcze zastosowania.

Treść IEPA

IEPA przewiduje bezcłowy i bezkontyngentowy dostęp do rynku UE dla eksportu z Mauritiusu, Madagaskaru, Seszeli i Zimbabwe. Kraje te będą stopniowo otwierać swoje rynki na europejski eksport na przestrzeni 15 lat, z pewnymi wyjątkami (maksymalnie 20% przywozu z UE) dotyczącymi niektórych produktów uznawanych przez te kraje za wrażliwe. Wyłączone produkty są różne w zależności od kraju, ale obejmują głównie produkty rolne. Ponadto umowa zawiera przepisy dotyczące zasad pochodzenia, współpracy na rzecz rozwoju, rybołówstwa, instrumentów ochrony handlu i rozwiązywania sporów.

Ocena

Już w dniu 15 marca 2009 r. Parlament Europejski przyjął rezolucję w sprawie IEPA z państwami Afryki Wschodniej i Południowej (P6_TA(2009)0180), w której „dostrzega korzyści, jakie miało dla eksporterów podpisanie przejściowych umów o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a poszczególnymi krajami, utrzymujące status quo dla eksportu do Unii Europejskiej po wygaśnięciu w dniu 31 grudnia 2007 r. taryf preferencyjnych przewidzianych w umowie z Kotonu i tym samym zachowujące i znacznie rozszerzające możliwości krajów Afryki Wschodniej i Południowej w zakresie eksportu do UE, zarówno poprzez pełne reguły rynkowe, jak i poprzez poprawione zasady pochodzenia”. Sprawozdawca podziela ten pogląd i proponuje, aby Parlament wyraził zgodę na te umowy.

Warto podkreślić kilka kwestii.

Partnerstwo

Umowa wzmacnia partnerstwo między krajami partnerskimi a UE. Ustanawia nowe struktury dialogu między stronami (jakie jak Komitet EPA), które umożliwią owocną współpracę i skuteczną dyskusję.

Lepszy klimat dla handlu i inwestycji

Wcześniejsze stosunki handlowe Unii Europejskiej z krajami AKP do 31 grudnia 2007 r. – które dawały krajom AKP preferencyjny dostęp do rynków UE bez zasady wzajemności – stały w sprzeczności z zasadami WTO, były jednostronne i tymczasowe. Z kolei IEPA stanowi stosunek umowny i zawiera zobowiązanie – zgodne z zasadami WTO i oparte na Traktacie – do bezcłowego i bezkwotowego dostępu dla towarów z państw Afryki Wschodniej i Południowej.

Sprawozdawca przyjmuje z zadowoleniem wkład, który ta większa pewność prawna wniesie w poprawę klimatu dla handlu i inwestycji w zaangażowanych państwach Afryki Wschodniej i Południowej. W dniu 14 maja strony rozpoczęły wdrażanie taryf celnych, do których zobowiązały się w umowie przejściowej. Niestety, próby osiągnięcia wspólnych taryf celnych dla 4 zaangażowanych państw ESA nie powiodły się, zatem stawki będą różnić się w zależności od kraju.

Tymczasowe stosowanie IEPA sprawia, że cztery zaangażowane państwa ESA zostają na stałe ujęte w załączniku I rozporządzenia Rady 1528/2007 (rozporządzenie dotyczące dostępu do rynku, przyjęte przez Radę w dniu 20 grudnia 2007 r.). Gdyby nie tymczasowe stosowanie, niemal wszystkie te kraje powróciłyby do poziomów preferencyjnego dostępu określonych w ogólnym systemie preferencji taryfowych (GSP) po wejściu w życie zmiany w rozporządzeniu dotyczącym dostępu do rynku. Zagroziłoby to poważnie ich konkurencyjności w niektórych sektorach na rynku światowym.

Integracja regionalna

IEPA stanowi kolejny krok w procesie integracji regionalnej. UE nie może wymusić integracji regionalnej, a dotychczas decyzję o przystąpieniu podjęły tylko cztery z jedenastu państw Afryki Wschodniej i Południowej. UE przyczynia się jednak do integracji regionalnej poprzez takie środki jak wyłączenie handlu z AKP z klauzuli najwyższego uprzywilejowania oraz umożliwienie państwom ESA zachowania preferencji regionalnych.

Ulepszone zasady pochodzenia

Na wniosek krajów AKP, które generalnie uważały zasady pochodzenia z Kotonu za zbyt restrykcyjne, UE zaoferowała krajom, które podpiszą i będą stosować IEPA lub EPA, uproszczenie lub złagodzenie zasad pochodzenia w ramach EPA. Zasady pochodzenia w ramach EPA nie są zupełnie nowe, są to udoskonalone zasady pochodzenia z Kotonu („Kotonu+”). Główne usprawnienia wynikające w EPA dotyczą szczególnie sektora

odzieżowego, rolnictwa i rybołówstwa.

Gwarancje i ochrona nowo powstających gałęzi przemysłu

Umowa przejściowa ustanawia wystarczającą ochronę nowo powstających gałęzi przemysłu, umożliwiającą krajom partnerskim harmonijny rozwój. Obniżki ceł przewidują 15-letni okres przejściowy. Kraje partnerskie mogą wyłączyć z tej liberalizacji maksymalnie 20% produktów. Gwarancje mogą stanowić ochronę przed nagłym wzrostem wielkości przywozu. Częścią procedur zastosowania tych instrumentów ochrony handlu są konsultacje. Współpraca na rzecz rozwoju będzie też ukierunkowana na przygotowanie przedsiębiorstw do międzynarodowej konkurencji i pomoc eksporterom w przestrzeganiu standardów przywozowych UE.

Współpraca rozwojowa

Sprawozdawca przyjmuje z zadowoleniem fakt, że istotna część IEPA zorientowanej na rozwój dotyczy pomocy, którą kraje partnerskie powinny otrzymać, aby dokonać dostosowań strukturalnych swoich gospodarek, osiągnąć dywersyfikację i wartość dodaną.

Należy jasno określić konkretne cele tej pomocy. Struktury IEPA mają ważne zadanie sporządzenia spójnej listy priorytetów na podstawie art. 36-54 IPEA i matrycy rozwoju z załącznika IV IEPA.

Kraje partnerskie ESA powinny przyczynić się do tego procesu reform poprzez przegląd swojej polityki handlowej i gospodarczej mający na celu poprawę klimatu dla handlu i inwestycji. Sprawozdawca przyjmuje też z zadowoleniem zamiar poszukiwania współpracy i synergii z państwami członkowskimi i innymi międzynarodowymi darczyńcami.

Klauzula niewykonania

Sprawozdawca pragnie podkreślić znaczenie związku IEPA z umową z Kotonu, jeżeli chodzi o dobre rządy, demokrację i prawa człowieka. Klauzulą niewykonania można by wykorzystać do przyjmowania środków w celu zaradzenia takim sytuacjom, jakich doświadczone w przeszłości w Zimbabwie i na Madagaskarze. Kroki podjęte w 2002 r. przeciwko Zimbabwie uchylono w połowie 2012 r., utrzymując tylko niektóre środki ukierunkowane na pewne osoby i podmioty oraz embargo na broń.

W 2009 r. niemal wszyscy darczyńcy zawiesili oficjalną pomoc rozwojową dla Madagaskaru w wyniku niekonstytucyjnej zmiany władz. W miarę jak Madagaskar stopniowo podnosi się po trzech latach politycznych niepokojów, europejskie programy pomocy rozwojowej są ponownie uruchamiane.

Sprawozdawca jest zdania, że obecna sytuacja w obu krajach nie powinna przeszkadzać w wyrażeniu zgody na niniejszą umowę handlową. Oczywiście, UE powinna w dalszym ciągu monitorować sytuację we wszystkich zaangażowanych krajach.

Klauzula rendez-vous w perspektywie pełnej EPA

IPEA zawiera klauzulę rendez-vous przewidującą kontynuację negocjacji dotyczących handlu usługami, inwestycji, rolnictwa, zasad pochodzenia, przepisów sanitarnych i fitosanitarnych

oraz barier technicznych w handlu, ceł i ułatwień handlowych oraz zasad dotyczących handlu. Kwestie te są obecnie przedmiotem dyskusji w ramach negocjacji nad pełną EPA.

Ostatnia runda negocjacji pełnej EPA miała miejsce w listopadzie 2011 r. Dzięki tymczasowemu stosowaniu IEPA kraje partnerskie i Komisja Europejska skupiły się na wdrażaniu umowy.

Sprawozdawca uważa, że prawidłowe wdrażanie wpłynie pozytywnie na negocjacje pełnej EPA, w związku z czym popiera obecne przesunięcie akcentów. Sprawozdawca podkreśla znaczenie włączenia rozdziałów dotyczących takich kwestii jak handel usługami i inwestycje, ponieważ będą one prawdziwym motorem trwałego rozwoju i wyeliminowania ubóstwa w krajach partnerskich.

Podsumowanie:

Sprawozdawca stwierdza, że podpisanie przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym jest koniecznym krokiem w kierunku trwałego wzrostu w regionie, oraz podkreśla znaczenie ciągłych negocjacji zmierzających do podpisania pełnej umowy w celu pobudzenia w tym regionie handlu, inwestycji i integracji regionalnej.

6.12.2012

OPINIA KOMISJI ROZWOJU

dla Komisji Handlu Międzynarodowego

w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy przejściowej ustanawiającej ramy Umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Afryki Wschodniej i Południowej, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony
(11699/2012 – C7-0193/2012 – 2008/0251(NLE))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Judith Sargentini

ZWIĘZŁE UZASADNIENIE

W dniu 7 lutego 2004 r. pierwotna grupa krajów z regionu Wschodniej i Południowej Afryki (ESA), które rozpoczęły negocjacje w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (UPG) z UE, liczyła 16 krajów, w tym wyspy Oceanu Indyjskiego (Komory, Madagaskar, Mauritius i Seszele), kraje Rogu Afryki (Dżibuti, Etiopia, Erytrea i Sudan), państwa członkowskie Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej (Burundi, Kenia, Rwanda, Tanzania i Uganda) oraz niektóre kraje Afryki Południowej (Malawi, Zambia i Zimbabwe).

Ostatecznie jednak porozumienia zawarło tylko sześć krajów, a podpisały je jedynie cztery z nich (Madagaskar, Mauritius, Seszele i Zimbabwe) – dwa małe państwa wyspiarskie i dwa państwa objęte sankcjami. Gdyby przejściowe umowy o partnerstwie gospodarczym (pUPG) opierały się na rzeczywistym programie na rzecz rozwoju, zawarłoby i podpisałoby ją więcej państw ESA.

Treść pUPG jest jednakowa dla wszystkich czterech państw, jednak w różny sposób określono w nich proces znoszenia taryf celnych. Przewiduje się, że liberalizacja na Seszelach i Mauritiusie obejmie ponad 95% rynku, a w Zimbabwe 79,9%. Do 1 stycznia 2013 r. liberalizacja rynku na Madagaskarze wyniesie prawdopodobnie 37% (pierwsza transza), co przyniesie spadek wpływów fiskalnych o 42%. Jednak rząd Madagaskaru jeszcze nie jest na to przygotowany i dlatego wystąpił o pięcioletnie moratorium przed wprowadzeniem umowy w życie. Pojawiają się wątpliwości, czy Madagaskar, jedyny wśród tych czterech krajów kraj należący do krajów LDC (najslabiej rozwiniętych) i jednocześnie pierwszy kraj LDC wdrażający pUPG, należy zmuszać do podpisania tej umowy, jeżeli obecnie kraj ten objęty jest programem EBA („wszystko oprócz broni”), który jest dla niego korzystniejszy.

Duża liczba krajów wycofujących się z negocjacji świadczy, że w pUPG brak programu na

rzecz rozwoju. Niektóre z wycofujących się krajów uznały, że umowa spowoduje, iż znajdą się w mniej korzystnej sytuacji, niż ta, która wynikała z postanowień handlowych zawartych w umowie z Kotonu.

Umowa nie zawiera ani rozdziału poświęconego zrównoważonemu rozwojowi, ani klauzuli dotyczącej praw człowieka, która ma obecnie tym większe znaczenie, że dwa z czterech podpisujących umowę krajów ESA do niedawna objęte były sankcjami i właśnie podejmują działania w kierunku wyjścia z kryzysu (Madagaskar) lub też sankcje stosowane względem nich mają być zniesione pod warunkiem kontynuowania reform demokratycznych (Zimbabwe).

Ratyfikacja pUPG doprowadzi do dalszej marginalizacji integracji regionalnej, którą dodatkowo osłabiają różnice w programach liberalizacji taryf oraz problemy dotyczące zasad pochodzenia. Ponadto najwyraźniej nie poczyniono jeszcze przygotowań mających pomóc zaradzić spadkowi wpływów fiskalnych. *W* umowie nie zagwarantowano rozróżnienia w traktowaniu krajów LDC i krajów niezaliczanych do LDC, które byłoby zgodne z ich poziomem rozwoju.

Należy przestrzegać zasad odpowiedzialności kraju za własny rozwój i umożliwić tym państwom ustalanie poziomów taryf zgodnie z ich planem rozwoju przemysłowego.

Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym (UPG) na rozwój¹ wyraźnie ostrzegł przed ryzykiem osłabiania integracji regionalnej w przypadku zawierania UPG z pojedynczymi krajami AKP lub z grupami krajów z danego regionu i wezwał Komisję, aby dostosowała swoje podejście, uwzględniając to ryzyko i dbając, by zawarcie UPG nie wiązało się z zagrożeniem dla integracji regionalnej.

*****

Komisja Rozwoju zwraca się do Komisji Handlu Międzynarodowego, jako komisji przedmiotowo właściwej, o zalecenie Parlamentowi, aby odmówił wydania zgody.

---

¹ P6_TA(2009)0051, rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym (UPG) na rozwój (2008/2170(INI)), Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 124.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	6.12.2012
Wynik głosowania końcowego	+: 12 -: 10 0: 2
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Thijs Berman, Michael Cashman, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, Eva Joly, Filip Kaczmarek, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Norbert Neuser, Bill Newton Dunn, Birgit Schnieber-Jastram, Michèle Striffler, Alf Svensson, Patrice Tirolien, Ivo Vajgl, Daniël van der Stoep, Anna Záborská, Iva Zanicchi
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Enrique Guerrero Salom, Cristian Dan Preda, Judith Sargentini
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Helmut Scholz

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	18.12.2012
Wynik głosowania końcowego	+: 20 -: 5 0: 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	William (The Earl of) Dartmouth, Maria Badia i Cutchet, Nora Berra, Daniel Caspary, María Auxiliadora Correa Zamora, George Sabin Cutaş, Christofer Fjellner, Yannick Jadot, Franziska Keller, Vital Moreira, Paul Murphy, Cristiana Muscardini, Niccolò Rinaldi, Helmut Scholz, Peter Šťastný, Robert Sturdy, Gianluca Susta, Henri Weber, Iuliu Winkler, Paweł Zalewski
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Salvatore Iacolino, Silvana Koch-Mehrin, Maria Eleni Koppa, Katarína Nevedálová, Marietje Schaake
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Norbert Neuser, Birgit Schnieber-Jastram